

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 616/2017
02.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Дингарац, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ..., чији је пуномоћник Слободан Стојановић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 884/2016 од 14.10.2016. године, у седници већа одржаној 02.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог „ББ“ ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 884/2016 од 14.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 711/14 од 09.12.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је утврђено постојање радног односа на неодређено време почев од 30.05.2013. године па надаље, а решење о престанку радног односа бр. ... од 31.01.2014. године туженог, поништено је као незаконито. Ставом другим изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 360.744,72 динара са законском затезном каматом почев од 08.04.2014. године, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке је тужилац ослобођен обавезе плаћања трошкова судске таксе на тужбу и одлуку, а ставом четвртим изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 36.000,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 884/2016 од 14.10.2016. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду, а ставом другим изреке је одбио захтеве парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Тужени је против другостепене пресуде благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на начин прописан одредбом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка које би могле представљати основ за уважавање ревизије туженог.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу код послодавца „ВВ“ у периоду од 01.04.2008. године до априла 2012. године, а услед отварања стечајног поступка над овим послодавцем, тужиоцу је решењем од 22.05.2012. године престао радни однос. Тужени је од фирме „ВВ“ изнајмио три објекта и преузео је све запослене који су у тим објектима радили, међу којима је био и тужилац. Тужилац је са туженим закључио Уговор о раду бр. ... од 01.05.2012. године којим је засновао радни однос на одређено време закључно са 31.10.2012. године, а због повећаног обима посла на радном месту конобара, и након тог уговора, парничне странке су закључиле сукцесивно још пет уговора о раду. Последњи уговор је закључен 01.01.2014. године, такође ради обављања послова конобара због повећаног обима посла за период до 31.01.2014. године, када је решењем туженог бр. ... тужиоцу престао радни однос због истека уговора о раду на одређено време.

Имајући у виду тако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца и утврдили постојање радног односа на неодређено време за тражени период.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13) прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци, док је ставом 4. истог члана прописано да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је занован радни однос.

Сагласно наведеном, услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време постоје ако су послодавац и запослени имали закључен уговор о раду на одређено време чије је укупно трајање дуже од 12 месеци на истоврсним пословима, или ако запослени ради дуже од пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос на одређено време.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепен судови утврдили да је у конкретном случају радни однос тужиоца прерастао у радни однос на неодређено време сагласно цитираној законској одредби, јер је тужилац код туженог био на раду у радном односу на одређено време у периоду од 01.05.2012. године, на основу шест сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време, све до 31.01.2014. године. Како је тужилац радио код туженог почев од 01.05.2012. године, рок од 12 месеци је истекао 01.05.2013. године. Тужилац је по протеклу тог рока наставио да ради код туженог на истим пословима дуже од пет радних дана, па је правилан закључак нижестепених суда да је тужилац код туженог у радном односу на неодређено време почев од 30.05.2013. године, како је то тужбом опредељено.

Тужиоцу је незаконито престао радни однос решењем од 31.01.2014. године, па је нижестепени суд правилно обавезао туженог да му накнади штету на име неисплаћених зарада према уговором утврђеној заради.

Како се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост оспорене одлуке, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић